

opusdei.org

Pondelok 24. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 24.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú:
náklonnosť a úcta v rozdieloch;
pre jednu dušu až k bránam
pekla; učiť sa jeden od druhého.

16.09.2024

ISTÝ STOTNÍK mal sluhu, ktorý bol chorý a hrozilo mu, že zomrie. Keď sa stotník dozvedel, že Ježiš prišiel do Kafarnauma, „poslal k nemu židovských starších s prosbou, aby prišiel a sluhu mu zachránil“ (Lk 7,

3). Keď prišli k Pánovi, „naliehave ho prosili: *Zaslúži si, aby si mu to urobil, lebo miluje náš národ; aj synagógu nám postavil*“ (Lk 7, 4). Ježiš bol pravdepodobne príjemne prekvapený, keď počul tieto slová. Nebolo pre neho ničím výnimočným, keď po príchode do mesta vnímal atmosféru napätia a nedôvery medzi židovským ľudom a rímskymi vojakmi. Pri tejto príležitosti však vycítil úplne inú atmosféru. Tento stotník namiesto toho, aby si silou vynucoval svoju autoritu, prejavil uznanie židovskému ľudu a židovským tradíciám. A zároveň Židia spoznali túto náklonnosť, preto neváhajú a v mene tohto úradníka idú za Ježišom, aby ho požiadali o uzdravenie toho sluhu. Rozdiely medzi rímskym a židovským ľudom im nebránili vytvoriť atmosféru vzájomnej úcty.

„Každý muž a každá žena sú ako kúsok obrovskej mozaiky, ktorá je už

sama osebe krásna, ale až spolu s ostatnými kúskami vytvára obraz, v koexistencii rozdielov. Správať sa k niekomu srdečne znamená aj predstavovať si a budovať šťastnú budúcnosť s tým druhým. Spoločné žitie je vlastne ozvenou túžby po spoločenstve, ktorá sa skrýva v srdci každého človeka, vďaka ktorej sa všetci môžu navzájom rozprávať, vymieňať si plány a načrtávať spoločnú budúcnosť“^[1]. Túžba po úprimnom priateľstve a ochota slúžiť druhým je vlastnosť, ktorá charakterizuje vzťah kresťana so všetkými ľuďmi, dokonca aj s tými, s ktorými nezdieľa spôsob myslenia alebo života. A tak „sa osobným stykom, verným a skutočným priateľstvom,“ povedal svätý Josemaría, „prebúdza u ostatných ľudí hlad po Bohu a pomáhajú sa im odhaľovať nové obzory. To všetko sa uskutočňuje s prirodzenosťou, s prostotou, ako som už spomínal, príkladom dobre prežívanej viery,

láskavým slovom, ktoré je však naplnené mocou Božej pravdy“^[2].

TVÁROU V TVÁR prosbe židovských starších urobil Ježiš v očiach niektorých prítomných nezvyčajné rozhodnutie: odišiel do stotníkovho domu. Židia mali zakázané vstupovať do domu pohanov, a ak tak urobili, museli sa potom očistiť. V tomto prípade to bol sám Ježiš, kto priniesol nový život, a navyše učil, že na prvom mieste má byť dobro a spása tohto človeka.

Svätému Josemaríovi záležalo na tom, aby nikto z ľudí, o ktorých sa staral, nezomrel bez prijatia sviatostí, napriek ťažkostiam, s ktorými sa mohol stretnúť. Pri jednej príležitosti sa dozvedel, že istému mladému mužovi, ktorý žil na mieste, kde Boha urážali, zostáva len niekoľko dní

života. Po tom, ako tento problém odhalil generálnemu vikárovi diecézy, získal povolenie ísť tam, aby chorému navrhol pristúpiť k spovedi a udeliť mu posledné pomazanie a viatikum. V sprievode priateľa sa tam vybral a po príprave mu udelil posledné sviatosti.

„Nasledujme príklad Ježiša Krista,“ napísal zakladateľ Opus Dei, „nikoho neodmietnime: aby sme zachránili dušu, musíme ísť až k samotným bránam pekla. Ďalej už nie, pretože ďalej už nie je možné milovať Boha“^[3]. Pán neoznámil evanjelium len židovskému národu, ale ponúkol ho celému svetu. „Univerzálnosť poslania Cirkvi znamená, že nikto nezostal mimo jej apoštolského horizontu“^[4]. Môžeme prosieť Ježiša, aby v nás zapálil túžbu pretavenú do skutkov, aby všetci ľudia mohli prijať spásu, ktorú ponúka Pán. „Nie je nič krajšie, ako byť dotknutý, byť prekvapený evanjeliom, Kristom. Nie

je nič krajšie ako poznať ho a sprostredkovať priateľstvo s ním druhým ľuďom“^[5].

STOTNÍK nechcel Ježiša obťažovať, možno preto, že vedel, že ak vstúpi do jeho domu alebo sa k nemu priblíži, bude sa musieť potom očistiť. Preto hneď, ako sa dozvedel, že sa blíži k jeho domu, poslal k nemu priateľov, aby mu povedali: „Pane, neunúvaj sa, lebo nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu. Preto som sa ani nepokladal za hodného ísť k tebe. Ale povedz slovo a môj sluha ozdravie!“ (Lk 7, 6-7). „Keď to Ježiš počul, zadivil sa mu, obrátil sa a zástupom, čo ho sprevádzali, povedal: *Hovorím vám: Takú vieru som nenašiel ani v Izraeli!*“ (Lk 7, 9).

Ježišov výrok je potešujúci. Ukazuje nám, do akej miery Pán vidí dobro v

našich srdciach. Pri tejto príležitosti chváli vieru človeka, ktorý v očiach židovského národa nemal žiadnu vieru. Týmto spôsobom poučil prítomných, že sa môžu učiť aj od tých, ktorí sa môžu zdať vzdialení od Boha. Veď On sa prejavuje vo všetkých kultúrach, „v národoch, ktoré v dejinách kráčali inou cestou, národom, ktoré kráčali iným spôsobom, ale je to ten istý Boh. A ten, ktorý je Otcom všetkých, nás vedie k dialógu“^[6].

Kresťan vie, že všetko, čo dostal od Pána, nebolo ovocím jeho úsilia alebo vynaliezavosti, „ale Božie slovo, ktoré k nám prišlo: nie preto, že by sme boli lepší ako iní alebo že by sme boli lepšie pripravení, ale preto, že Pán si nás chcel použiť ako svoje nástroje“^[7]. Preto nie sme vlastníkom pravdy, ale jej spolupracovníkom (porov. 3 Jn 1, 8). Panna Mária nám môže pomôcť mať pohľad nádeje na svet a formovať

srdce, do ktorého sa zmestia všetci
naši ľudskí bratia a sestry.

[1] František, *Príhovor*, 6-VI-2022.

[2] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod
149.

[3] Svätý Josemaría, *List 4*, bod 24.

[4] Fernando Ocáriz, *La prelatura del
Opus Dei: apostolado ad fidem y
ecumenismo*, s. 3.

[5] Benedikt XVI, *Homília*, 24-IV-2005.

[6] František, *Príhovor*, 5-V-2023.

[7] Svätý Josemaría, *List 37*, bod 25.

sk-sk/article/pondelok-24-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/ (11.04.2026)